

Γκρίζα Πολιτεία, ένα τρυφερό νεανικό μυθιστόρημα. Είναι η υγρή ποιητεία του Παρισιού, με την ατέλειωτη ποίησή και τη μαγεία του εφήμερου, με τα οδιοφράγματα του Μαΐου και με τα άσπρα νησιά της μνήμης.

Ένα μυθιστόρημα ποιητικής γραφής που ανήκει στη δεκαετία του '60, μια δεκαετία που την είπαν αμαρτωλή, συνταραγμένη από τα διεθνή γεγονότα της βίας - πρωτόγνωρης τότε ακόμα - και του αναρχικού ρομαντισμού.

Ένα εύθραυστο τρυφερό κορίτσι, με πρόσωπο ραγισμένο από τις μνήμες των ερειπίων αλλά και από το αναρχικό παρόν, θα βρεθεί στην καρδιά του Παρισιού και θα ζήσει τη δική της εσωτερική περιπέτεια, τη δική της αγωνία της μοναξιάς, που είναι μαζί και αναζήτηση της απόλυτης αγάπης.

Η Γκρίζα Πολιτεία δεν είναι μόνο η βροχερή ποιητεία του Παρισιού με τη γοητεία της δεκαετίας εκείνης, αλλά και μια διεθνής σκηνή, όπου τα πρόσωπα του μυθιστορήματος βιώνουν το προσωπικό τους δράμα ανάμεσα στα οδιοφράγματα του Καρτιέ Λατέν, στον έρωτα του αδύνατου, στα άσπρα νησιά της μνήμης.

Εκδόσεις Γκοβόστη, σελ. 345

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ-ΠΟΘΟΥ

Γκρίζα Πολιτεία

66

Διαβάζοντας την ιστορία σας μετά από πολλά χρόνια, αισθάνεστε - λέτε - ότι δεν θέλετε να προσθέσετε ούτε λέξη. Πόσο "δική" σας ήταν αυτή η τρυφερή ιστορία του Παρισιού;

Αλήμονο αν ήταν "δικές" μου οι ιστορίες που γράφω στα μυθιστορήματά μου. Μπαίνω στην ψυχή της εκάστοτε πρωίδας μου ή και του ήρωά μου ακόμα, και προσπαθώ να ζήσω τις αγωνίες της, τις ανασφάλειές της, τα όνειρά της ή τον αγώνα της για απελευθέρωση. Και κάποιες φορές, αυτές οι αγωνίες, οι ανασφάλειες, μπορεί και να ταυτίζονται με τις δικές μου.

Η πρωίδα σας βιώνει μια τραγική πραγματικότητα, μια ασθένεια, αλλά ανθίσταται. Τελικά η ψυχική δύναμη συνθηλίβει ακόμα και τον θάνατο:

Η ηρωίδα μου είναι ένα εύθραυστο τρυφερό κορίτσι, με πρόσωπο ραγισμένο από τις μνήμες των ερειπίων, αλλά και από το αναρχικό παρόν, που έπρεπε να αγωνιστεί σκληρά για να βρει το δικό της πρόσωπο, να μη συνθηλίβει κάτω από το βάρος της αγωνίας που κουβαλούσε - κι ας ήταν στην ηλικία της αθωότητας όταν βίωσε την τραυματική εμπειρία.

Παραδοχή που χτυπάει απευθείας στο μέρος της καρδιάς... "Ποιον θάνατο μπορεί να φοβηθεί κανείς όταν έχει ζήσει τον θάνατο της αγάπης..."

Η Γκρίζα Πολιτεία είναι ένα από τα πιο νεανικά μου μυθιστορήματα. Και η νεότητα

έχει μέσα της το απόλυτο. Και σίγουρα, όταν είσαι νέος, μπορείς να μιλάς έτσι για τον θάνατο. Το μυθιστόρημα έχει μέσα του την επανάσταση της πρωίδας μου, αλλά είναι και βαθιά ερωτικό. Όταν είσαι νέος, είσαι ερωτευμένος, όχι απλώς και μόνο με το συγκεκριμένο πρόσωπο, αλλά με την ίδια τη ζωή, με την ποίηση που ανακαλύπτεις μέσα της στην κάθε στιγμή. Αυτή άλλωστε είναι και η ευδοκία της νεότητας.

Η ηρωίδα μου είναι ένα εύθραυστο τρυφερό κορίτσι, με πρόσωπο ραγισμένο από τις μνήμες των ερειπίων, αλλά και από το αναρχικό παρόν, που έπρεπε να αγωνιστεί σκληρά για να βρει το δικό της πρόσωπο, να μη συνθηλίβει κάτω από το βάρος της αγωνίας που κουβαλούσε - κι ας ήταν στην ηλικία της αθωότητας όταν βίωσε την τραυματική εμπειρία:

Η εικόνα που έχει μείνει μέσα μου από τη συνάντησή μου μαζί του, φινιρόπωρο του 1971, όταν με κάλεσε να τον γνωρίσω (γιατί υπήρξα και μελετήτριά του), είναι από εκείνες που ποτέ δεν θα ξεχάσω. Ένα σεμνό ασκητικό πρόσωπο, μοναχικό και βασανισμένο, σαν τα πρόσωπα των έργων του. Και όταν εγώ του είπα πόσο συγκλόνισε τον αιώνα μας το έργο του αυτό, εκείνος με σκυμμένο το κεφάλι απαντούσε πάντα: "Δεν είναι τίποτε όλα αυτά [και έδειχνε τα βιβλία του που ήταν πάνω σε κάτι απλά ξύλινα

έχω λάβει γράμματα που με συγκίνησαν βαθύτατα, κυρίως από νέα άτομα που βρίσκουν στα βιβλία μου τις αναζητήσεις τους ή τις υπαρξιακές τους αγωνίες".

ράφια], δεν έκανα τίποτα, οι άλλοι ήταν...

Έχετε βραβευτεί επανειλημμένα για τα έργα σας. Τι γεύση σάς έχουν αφήσει αυτές οι τιμές. Είναι πολυτιμότερες από την αγάπη μιας μικρής αναγνωστριας που διαβάζει π.χ. την Γκρίζα Πολιτεία σας μέσα σε ένα βαπόρι;

Ποτέ δεν στόχευσα σε τιμές και σε βραβεία. Ο συγγραφέας καταξιώνεται από την αγάπη των αναγνωστών του όταν αυτή βγαίνει από τη μοναχική του ώρα και γίνεται ευχαριστία. Έχω λάβει γράμματα που με συγκίνησαν βαθύτατα, όμως κυρίως από νέα άτομα που βρίσκουν ίσως στα βιβλία μου τις αναζητήσεις τους ή τις υπαρξιακές τους αγωνίες. Και τα πιο πιλούσια σε αισθήματα γράμματα ήταν από απλούς ανθρώπους.